

Jas Gawronski

အခန်း(၁)

အချိန်မှာ ၁၉၃၈ ခုနှစ် ဖြစ်၏ ။

တစ်နေ့ သဠ ဗိုလ်ချုပ်အောင်းဆန်းဈေးရှိ မိန်းမအင်္ကျီများ ချုပ်လုပ်သော ဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာ လောက်တွင် မော်တော် ကား အနက်ကလေးတစ်စီး လာ၍ ရပ်လေ၏ ။

ထိုကားပေါ်မှ မြန်မာမိန်းမချောလေးတစ်ဦးသည် ဆင်းလာပြီးလျှင် အထက်ကဆိုခဲ့သော အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး ထိုခေတ်က ဘိုအစစ်နဲ့ ဘိုကပြားမလေးများ သာဝတ်လေ့ရှိသော ဘော့တ်တစ်ခေါ် အတွင်း ခံအင်္ကျီနှစ် ထည်ကိုချုပ်လုပ်ပေးရန် အပ်နှံလေ၏ ။

ထိုသို့ အပ်နှံရာတွင် ထိုဆိုင်အတွင်းသို့ မနက်ဆိုင်ဖွင့်စဉ်ကပင်ရောက်ရှိ၍ အချိန်ဖြုန်းနေသော မိန်းမနှစ် ဦးအနက် တစ်ဦးသော မိန်းမက ၎င်းတို့နှစ် ဦး အချင်းချင်း ပြောလေဟန်ဖြင့် ဘော့တ်တစ်အပ်နေသော မိန်းကလေးကြားလောက်အောင် အသံကိုမြှင့်၍ ...

"အိုင်တို့ ကတော့ ဟောဒီဆိုက်က အန်တီအေးကြီးနဲ့ ခင်တာကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့်တော့ သူ့ဆီမှာ တော့ တစ်ခါမှတော့ဘော့တ်တစ်အပ်ဖူးဘူး။ ဖောရိမ်းမိတ်အစစ်ပဲ ဝတ်တယ်လေ"

ဟုပြောလိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ ကျန် တစ်ယောက် က....

"အခုတော့ကွယ် တောက ဟာတွေ မြို့ ကိုက်ဖမ်းပြီး ချွေးခံအင်္ကျီမဝတ်ပဲ ဘော့တ်တစ်တွေ ဘာတွေ ဝတ်လာကြပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အိုင်တို့၊ ယူတို့ ဝတ်တာမျိုး တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်။ လိုကယ်မိတ်တွေ ပဲ သုံးတတ်သေးတာပေါ့"

ဟုပြောလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ အင်္ကျီအပ်နေသော မိန်းကလေးက မသိမသာထိုမိန်းမနှစ် ဦးကို

ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ကြည့်လိုက်လျှင်ပင် အန်တီအေး၏ ဆိုင်အတွင်း၌ အချိန်ဖြုန်းနေသော ထိုမိန်းမနှစ် ဦးမှာ အထက်တန်းစားဂိုက်ဖမ်းနေသော လည်းငွေတိုးချေးနေသည့် ချစ်တီးကုလားမယားငယ် ဖြစ်ခင်းထက်ပို၍ ဖြစ်ခွင့်မရနိုင်သော သူများ ဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးက ဆိုင်ပိုင်ရှင် အန်တီအေးဆိုသော အရပ်ကြီးသလောက် အပေါက်ဆိုးသော မိန်းမကြီးအားကျသင့်ငွေများ ရှင်းပေးပြီးလျှင်...

"ဒီမှာ အန်တီ ... ကျွန်မအရင် ကတော့ နိုင်ငံခြားကလာတဲ့အတွင်း ခံအင်္ကျီတွေ ဝတ်ပါတယ်။ အခုတော့လည်း အဲဒါတွေ ကချစ်တီးကုလား တတိယမြောက်မယားငယ်တို့၊ စတုတ္ထမြောက်မယားငယ်တို့က ဝတ်နေကြတာနဲ့ စိတ်ထဲမသတိသလို ဖြစ်နေတာနဲ့ ပိတ်စဝယ်ပြီး လက်ရာကောင်းကောင်းချုပ်တတ်တဲ့ဆိုင်မှာ ချုပ်ပြီးဝတ်တာပဲ"

ဟုပြောလိုက်ရာ သော သာက မိန်းမနှစ် ဦးသည် နေရာမှဝုန်းခနဲ ထလိုက်ပြီးလျှင်...

"ဟေ့..ဟေ့.. အဲဒါဘယ်သူ့ကိုပြောတာတုန်း"

ဟုမေးလိုက်လေ၏။

"ဒီဆိုင်ထဲမှာ အင်္ကျီအပ်တဲ့လူရယ်၊ အင်္ကျီချုပ်တဲ့လူရယ်အပြင်လူပိုဆိုလို့ နင်တို့နှစ် ယောက် ပဲရှိတာပဲ။ နင်တို့ကို မပြောလို့ဘယ်သူ့ကိုပြောရမှာ တုန်း"

ဟု ထိုမိန်းမချောကပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမနှစ် ဦးသည်ရှေ့သို့ တိုးလာကြလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမချောကလေးက...

"စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်နော် အမိတို့။ နင်တို့လင် ချစ်တီးကုလားမဟုတ်ဘူး။ ဒီထက်တိုးလာလို့ရှိရင် ပါးရိုက်ချလိုက်လို့ရှိစေ့စေ့သွားကလေးတွေ ကျီးသွားရင် နဂိုကအရပ်ဆိုးရတဲ့ အထဲသရဲမနဲ့ တူသွားမယ်"

ဟုပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမနှစ် ဦးသည် ဒေါသယမ်းအိုးကို မီးတုတ်နဲ့

တို့လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ထိုမိန်းကလေး၏ ကျစ်ကျစ်စွာ ထုံးထားသော ဆံတုံးကို တစ်ယောက် က ဖမ်းယူဆွဲ၏။

ကျန် တစ်ယောက် က ဝင်၍ လုံးရန် တစ်ရှိန်ထိုးပြေးလာလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးသည် ဆံပင် ဆွဲသော လက်ကို ဖမ်း၍ လိမ်ပြီးလျှင် ပြေးဝင်လာသော မိန်းမ၏ မျက်နှာကိုတွေ့၍ ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါပြေးဝင်လာသော မိန်းမသည် လဲကျသွားလေ၏။ အလဲတွင် မိန်းကလေးက ဖိနပ်ဦးဖြင့် ပါးကိုကန်လိုက်ရာထိုမိန်းမသည် 'အင့်' ကန်မြည်၍ သတိလစ်သွားလေတော့၏။ မိန်းကလေးသည် ဆံပင် ဆွဲသော မိန်းမ၏ လက်ကို အဝတ်ညစ်သကဲ့သို့ ကျစ်ကျစ်ကပါအောင် လိမ်လိုက်ပြီး ပါးကို 'ဖြန်း' ခနဲ 'ဖြန်း' ခနဲ နှစ်ချက်ဆင့်၍ ရိုက်ကာ လဲအကျ၍ ပါးကိုဖိနပ်ဦးဖြင့် ကန်လိုက်ပြန်လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမနှစ် ဦးသည် တစ်ယောက် ပေါ် တစ်ယောက် ထပ်လျက်သာ မေ့မြောကြွလေတော့၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးကဆိုင်ပိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးအား...

"အန်တီရေ ... ဟောဒီအော်ဒီကတုံးရေမွှေးကလေးနဲ့ ဒီနှစ် ယောက် ကို နာနပ်ပေးလိုက် ပါ။ ကျွန်မ ကတော့ (၇)ရက်နေ့မှပဲအင်္ကျီလာရွေးတော့မယ်"

ဟုဆိုကာ မိန်းမလေးသည် ၎င်း၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်၍ အော်ဒီကတုံးရေမွှေးပုလင်းကို ဆိုင်ပိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးလက်သို့ ပေးပြီးလျှင် ထိုအိတ်အတွင်းမှ အောက်ပါအတိုင်းရိုက်နှိပ်ထားသော ကတ်ပြားကလေး တစ်ခုကို ထုတ်၍ လဲကျနေသော မိန်းမနှစ် ဦးပေါ်သို့ ပစ်တင်ကာ ဆိုင်တွင်းမှ ဣန္ဒြေရရ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

မမကြီး

ဒီအမှတ်()

ငါးထပ်ကြီး ဘုရားလမ်း

ရန်ကုန်မြို့။

အခန်း(၂)

အင်္ကျီရက်ချိန်းစေ့သော နေ့၌ မော်တော် ကား

အနက်ကလေးရောက်ရှိလာပြန်လေ၏။ ထို့နောက်ကားပေါ်မှ 'မမကြီး' သည်ဆင်းလာပြီလျှင် အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ထိုအခါ အန်တီအေးဆိုသော အဒေါ်ကြီးက အင်္ကျီများ ကိုထုတ်ပေးရင်း....

"ဒီမှာ မိန်းကလေး ဟိုတစ်နေ့က ညဉ့်လုပ်သွားတာ ဟိုနှစ် ယောက် သွားတွေ ကျွတ်ကုန်တယ်။ ညဉ့်ကို တရားစွဲမယ်တောင်လုပ်နေကြတယ်"

ဟုပြောလိုက်ရာ...မမကြီးက

"ကျွန်မ နာမည် မကြားဖူးသေးလို့ပါ အန်တီရယ်"

ဟုပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်၌ မှာ ပင် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဆတ်ကော့လတ်ကော့နိုင်လှသော အသက်လေးဆယ်အရွယ်မိန်းမတစ်ဦးသည် ဝင်လာလေ၏။

ထိုမိန်းမ၏ မျက်နှာသည် အခြယ်အသလွန်သော ကြောင့်ရက်အင်းဒီယန်းခေါ်လူရိုင်း၏ မျက်နှာကဲ့သို့ မျက်နှာ၌ ဝါစိမ်းမိပြာ ရောင် စုံ ဖြစ်နေလေတော့၏။

တုတ်၍ ကားထွက်နေသော ခါးကို သေးစေရန်အတွက်အတန်တဆညစ်၍ စည်းထားသော ထဘီကြောင့် တုတ်သော ခါးလည်း သေးမလာသည့် အပြင် အကြည့်ပင်ဆိုးသွားလေတော့၏။

ထိုမိန်းမက အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်မှ အန်တီအေးအား...

"မမအေး ... ဟိုအပတ်က အိုင်လည်းမလာအားတာနဲ့ ရောက်မလားဘူး။ 'ပင်မလာ'နဲ့ 'ဆင်သီယာ' တို့ကို ကောင်မ တစ်ယောက် က ရိုက်သွားတယ်ဆို။ ဆင်သီယာတို့ သိပ်ပြီးညှာတာပဲ"

ဟုကျယ်လောင်စွာ ပြော၍ ဝင်လာလေ၏။ ထိုအခါ အန်တီအေးကလှမ်း၍ မျက်စိမှိတ်ပြသော်လည်း ထိုခါးတုတ်သော မိန်းမမှာ မျက်စိမှိတ်ပြသည်ကို မမြင်ပဲ စွာ ကျယ်စွာ ကျယ်နဲ့ ဆက်၍ ပြောနေလေတော့၏။

"ဒီလိုရိုက်လား နှက်လားလုပ်သွားတယ်ဆိုကတည်းကတော် တော်ကို အောက်တန်းကျတဲက အထဲက ဖြစ်မယ်။ ဒီနေရာမျိုးမှာ က တစ်ယောက် တဲ့ တစ်ယောက် အက်တီးကက်နဲ့ ဆက်ဆံနေကြတာမဟုတ်လား။ ငါးစိမ်းတန်းမှမဟုတ်တာမမအေးရယ်"

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မမကြီးသည် ထိုခါးတုတ်သော မိန်းမကြီးအား လှည့်၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုမိန်းမကြီးသည် လာဘ်စား တတ်သော ခပ်ညံ့ညံ့အရာရှိတစ်ဦး၏ မိန်းမသော်လည်းကောင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ သို့မဟုတ် အပျော်ကြိုက်တတ်သော ယောက်ျားသားတို့အား ပျော်စရာရှာပေးသော အလုပ်ကို လုပ်သူသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည် ဟု အကဲခတ်မိသည့် အလျှောက်..

"အဲဒီ နေ့က အဲဒီ နှစ် ယောက် ကို ရိုက်သွားတာ ကျွန်မပဲ။ ရှင်ပြောတဲ့ အက်တီးကက်ခေါ်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ကလည်း အမျိုး မျိုး ရှိတယ်ရှင်။ လာဘ်စားတတ်တဲ့ အရာရှိမယားကို တစ်မျိုး ဆက်ဆံရတယ်။ မဟုတ်တာလုပ်တဲ့ မိန်းမကိုတွေ့ ရင် တစ်မျိုး ဆက်ဆံရတယ် ၊ ရှင်ကို ကျွန်မဘယ်လိုဆက်ဆံရမလဲ။ ပြောပါ။ ကျွန်မနာမည် 'မမကြီး'တဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဟုတ်လှပြီထင်ပြီး ဘဝင်တွေ မြင့်၊ တစ်ဖက်လူတွေ ကို ခြောက်တတ်စော်ကားလုပ်တတ်တဲ့ မိန်းမတွေ နဲ့ တွေ့ ရင် ကျွန်မလက်တွေ ကယားနေတာပဲ လက်ဝါးကြိုက်သလား၊ ဖိနပ်ဦးကြိုက်သလား၊ ကြိုက်ရာရွေး"

ဟုပြောလိုက်ရာ ဖိုခါးတုတ်သော မိန်းမကြီးသည် ကြောက်လန့်သွားပြီးလျှင်.....

"အိုင်က...အိုင်က...အိုင်က...သိချင်လို့ မေးတာပါနော်။ ရန် ဖြစ်ဖို့ မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဟုဆိုက တစ်ချိုး ထဲလှစ်လေတော့၏။ ထိုအခါ မမကြီးကပြုံး၍ ...

"ဒီမိန်းမကြီး ဦးနှောက်မှ ကောင်းသေးရဲ့ လား"

ဟုအပ်ချပ်ဆိုင် အဒေါ်ကြီးဘက်လှည့်၍ မေးလိုက်လေ၏။ အပ်ချပ်ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးလည်းမဟုတ်မခံစိတ်ရှိသော 'မမကြီး' ကိုထိတ်လန့်လာလေတော့၏။
ထို့ကြောင့်....

"ဟိုမှာ ...အင်္ကျီအပ်မဲ့လူတွေ လာနေကြပြီ။ အဲဒီ အလယ်လောက်က ဆံတောက်လေးနဲ့ ကောင်မလေးကတော့သူမလေးပေါ့။ ဟိုး...ရွာသာကြီးဆိုလား၊ ရွာသာကလေးဆိုလားမဆိုနိုင်ပါဘူး မမကြီးရယ်။ ချစ်တီးကကြွေးနဲ့ သိမ်းပြီ မင်္ဂလာဆောင်မလို့ ဒီမှာ အင်္ကျီလာချပ်တာ။ ဘေးကအဖော်လိုက်လာတဲ့ နှစ် ယောက် ကလည်း ချစ်တီးရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းမယားတွေ လေ။ ကောင်မလေးခမျာမှတော့ သူ့အဖေလောက်ရှိတဲ့ချစ်တီးကုလားကြီးကို ဘယ်ကလာယူချင်ရှာပါ့မလဲ မမကြီးရယ်။ အန်တီဖြင့် သနားလိုက်တယ်။ ကောင်မလေးဟာအင်္ကျီချပ်ဖို့ သာလိုက်လာရတယ်။ မျက်နှာမကောင်းရှာဘူး"

ဟု၎င်းသိသမျှကို ရိုက်၍ မစစ်ရဘဲ ကရားရေသွန်လျှောက်ပြောနေလေတော့၏။
။

ထို့ကြောင့် မမကြီးလည်း ကားလမ်း၏ တစ်ဖက်မှာ လျှောက်လာနေသော မိန်းမသုံးဦးကို ကြည့်လိုက်ရာ ငွေတိုးချေးသော ချစ်တီး၏ မယားငယ်များ သည် ဆံတောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးအား တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ခြံရံ၍ လျှောက်လာကြလေတော့၏။

မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးများ သည် မကြာခဏငို၍ ထားရသော ကြောင့် နီရဲနေသည်ကိုလည်း မမကြီး အကဲခတ်မိလေ၏။ ထိုအခါ ထိုမမကြီးသည် တောသူမိန်းကလေးအားမည် သို့မည် ပုံကူညီရမည် ကို စဉ်းစားလိုက်ရာ'ဖျက်' ခနဲအကြံပေါ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် အနီးရှိ ပေကြိုး ကို ပခုံးပေါ်သို့လှမ်းတင်ပြီးလျှင် အင်္ကျီအတိုင်းမှတ်သော ဘောက်ချာစာအုပ်နှင့်

ခဲတံကိုလည်းကောက်ယူကိုင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးဘက်သို့လှည့်ကာ

...

"အန်တီ အဲဒီ မိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ်တိုင်းကို ကျွန်မယူလိုက်မယ်နော်။
ကျွန်မကောင်းကောင်းတိုင်းတတ်ပါတယ်"

ဟုပြောလိုက်လျှင် ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးလည်း ငြင်းဆန်မည် စိတ်၌ ကြံသော
လည်း မမကြီးက ၎င်း၏ မျက်နှာကိုစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သော ကြောင့် ကျောထဲမှ စိမ့်၍
သွားပြီးလျှင်...

"ရပါတယ်ကွယ်...ရပါတယ်။ မမကြီးပဲ တိုင်းလိုက်ပါ"

ဟု လိုက်လျောရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မှပင် မိန်းကလေးနှင့် မိန်းမနှစ် ယောက်
သည် ဆိုင်တွင် :သို့ဝင်လာလေ၏။ ထိုအခါ မမကြီးက...

"အင်္ကျီချုပ်မှာ ဒီညီမလေးလား"

ဟုပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ပင် အင်္ကျီတိုင်းသော အခန်းကလေး၏ လိုက်ကာကိုမ၍
မိန်းကလေးအား ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။ အတွင်း :သို့ ရောက်လျှင် မမကြီးက...

"ဒီမှာ ညီမလေး။ မမနာမည် 'မမကြီး'လို့ခေါ်တယ်။
ညီမအကြောင်းမမကြားပြီပါပြီ။ ချစ်တီးကုလားကြီးက အကြွေးနဲ့ သိမ်းမလို့ဆို။
ဘာမှမကြောက်နဲ့ ကွယ်။ အစ်မကူညီနိုင်တယ်"

ဟုတိုးတိုးကပ်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးကမျက်ရည်များ
စီးကျလာပြီးလျှင်...

"ဟုတ်ပါတယ်။ အစ်မရယ် ကယ်နိုင်ရင်ကယ်ပါဦး"

ဟု အသနားခံသော လေသံဖြင့် တိုးတိုးကပ်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒီလိုဆို မင်းနဲ့ မမနဲ့ မနက်ဖြန်တွေ့ ရအောင် စီစဉ်မယ်"

ဟု မမကြီးက ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးက...

"မနက်ဖြန်တွေ ကလို့ အပိုပေါ့ အစ်မရယ်။ ဒီညကို ရွာမပြန်ရတော့ဘူး။
ချစ်တီးကုလားကြီးအိမ်မှ အိပ်ရမှာ "

ဟုပြောလိုက်လေရာ...

"ဪ...ဒီလိုလား။ ဒီလိုဆို အခု မင်းကိုဘယ်မှာ ခေါ်ထားကြမှာ တုန်း"

ဟုမမကြီးက မေးလိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါမိန်းကလေးက..

"ကမ်းနားဘက်က အနီးတာဆာမိဆိုတဲ့ ချစ်တီးတိုက်မှာ ပါ"

ဟုပြောလိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ မမကြီးက..

"အေး.. သိပြီ..သိပြီ။ ဒီလိုလုပ်ကွယ်။ မင်းအခုပြန်သွားပြီးရင် ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့
အပြင်ဖက်ထွက်လာခဲ့။ အဲဒီ တိုက်ရဲ့ မလှမ်းမကမ်းလောက်မှာ
မမကားလေးအဆင်သင့်ရပ်ထားမယ်။ ဘာမှမကြောက်နဲ့ ။ မယောင်မလည်နဲ့
ကားဆီကိုလာခဲ့ရုံပဲ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးက...

"ကျွန်မပျောက်သွားရင် အဘတို့၊ အမေတို့ကို ချစ်တီးကဒုက္ခပေးမှပေါ့"

ဟု စိုးရိမ်သော လေသံနှင့် ပြောလိုက်လေ၏ ။

"ဒါတွေ ဘာမှမပူပါနဲ့ ကွယ်။ မမတာဝန်ထားလိုက်"

ဟုမမကြီးက အားပေး စကားပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဘောက်ချာစာအုပ်၌
ဟိုမှတ်ဒီမှတ်လုပ်ကာ ထွက်လာလေ၏ ။

ထိုအခါ မိန်းကလေးကိုခေါ်လာသော ချစ်တီးကုလား၏ မယားငယ်တို့သည်
အပ်ချပ်ဆိုင်မှ အခေါ်ကြီးကို ကျသင့်ငွေရှင်းပေးပြီးကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချပ်ပေးရန် မှာ
ကြားကာ ထွက်သွားလေတော့၏ ။

၎င်းတို့ ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မကြီးလည်း၎င်း၏ ကားကလေးကို
မောင်းသွားပြီး အနီးတာဆာမိခင်၏ ချစ်တီးတိုက်၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် အမှတ်မထင်
ရပ်ထားလိုက်လေတော့၏။

များ မကြာမှီ၌ ပင် ရထားလုံးတစ်စီးသည် အနီးတာဆာမိခင်၏ တိုက်ရှေ့၌
ရပ်လေ၏။ ထိုအခါ ရထားလုံးပေါ်က မိန်းကလေးနှင့် တကွ မိန်းမနှစ် ယောက်
ဆင်းလာကြ၏။ မိန်းမတစ်ဦးသည် ရထားလုံးခကိုပေးနေစဉ်
မိန်းကလေးသည်တောင်ကြည့်မြှောက်ကြည့် ကြည့်လိုက်ရာ မလှမ်းမကမ်းတွင်
ကားနက်ကလေးရပ်ထားကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ မကြီးက ပါဝါကလေး ဝှေ့ပြလိုက်လေ၏။ မိန်းမနှစ် ယောက် လည်း
ရထားလုံးခပေးပြီးလျှင် တိုက်တွင် သို့ဝင်ကြလေ၏။ အနီးတာဆာမိသည် ထိုတိုက်၏
အပေါ်ထပ်တွင် နေ၏။ အောက်ထပ်၌ မူ ကရာနီခေါ် ကုလား စာရေး များ၊
ငွေလာဆပ်သူများ၊ ငွေလာချေးသူများ နှင့် ရုပ်ယှက်ခတ်၍ နေလေ၏။

မိန်းမနှစ် ဦးလည်း ထိုတိုက်တွင် သို့ဝင်သွားကြလေ၏။ မိန်းကလေးသည်
ပါးရည်နပ်ရည် ရှိသည့် တားလျော်စွာ အတူတူလျှောက်လာရင်းမှ နောက်သို့ ချန်၍
နေလိုက်လေ၏။ မိန်းမနှစ် ဦးမှ မျန်းကလေးပါလာသည်ဟုထင်မှတ်၍ တိုက်တွင်
သို့ ကော့ကော့ကော့ကော့နဲ့ ဝင်သွားကြလေ၏။
